

جان یعنی چه؟

واژه "جان" در کتاب مقدس معمولاً به معنی "زندگی" است یعنی در بر گیرنده گذران زندگی شخص و خود زندگی است. وقتی سراینده مزمور می‌گوید، جان مرا بر می‌گرداند (مزمور ۲۳: ۳)، منظور وی این است که "خداوند زندگی مرا احیا و تازه می‌کند". این عامیانه ترین مفهوم "جان" است.

گرچه در کتاب مقدس برخی از آیات وجود دارند که مفهوم آنها بسیار خاص به نظر می‌رسد. موسی گفت: پس یهوه خدای خود را به تمامی جان و تمامی قوت خود محبت نما، یعنی با تمام وجودیت و نفس خود وی را محبت کن (تثنیه ۶: ۵). پولس می‌نویسد: روح و نفس و بدن شما (کل موجودیت شما) تماماً بی عیب محفوظ باشد (اول تسالونیکیان ۵: ۲۳). این آیات حاکی از این است که جنبه‌های متمایزی در زندگی انسان وجود دارد: جنبه‌های روحانی و اخلاقی که به روح مربوط می‌شود؛ جنبه‌های احساسی و ذهنی که به جان یا شخصیت مربوط می‌شود؛ و سرانجام جنبه‌های جسمانی که شامل بدن می‌شود. این جنبه‌ها در طی حیات نمی‌توانند به آسانی از هم جدا شوند؛ اما در هنگام مرگ، چنین اتفاقی خواهد افتاد. بدن جسمانی خواهد مُرد، اما جان و روح همچنان به حیات خود ادامه خواهند داد.

در کتاب مقدس بجای واژه جان اغلب از دو واژه دیگر نیز استفاده شده است: "قلب" یا دل، و "ذهن" یا فکر. همه این واژه‌ها یعنی قلب، ذهن، و جان نشان دهنده زندگی باطنی و اساس شخصیت یک شخص است. خداوند به زندگی باطنی ما یعنی به انگیزه‌ها، تمایلات، و نیت ما بیشتر از رفتارهای ظاهری ما علاقه مند است. اگر باطن ما درست باشد، رفتار و واکنش‌های بیرونی ما نیز درست خواهد بود.

منبع: رازگاه